

Arrest

nr. 65 851 van 30 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VERRELST en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Nabatieh, gelegen in Libanon. In 1994 emigreerde u naar Venezuela, in 2005 bekwam u de Venezolaanse nationaliteit. Om te investeren in de kledingzaak die u uitbaatte, leende u in 2006 60 miljoen Bolivar van de kredietverstrekkers J. P.(...) en B. G.(...). Nadat uw zaak datzelfde jaar afbrandde en failliet ging slaagde u er niet in om deze lening af te lossen. Hierop volgend werd u door J. P.(...) en B. G.(...) onder druk gezet om het verschuldigde bedrag te betalen. Omdat uw belagers geen directe bedreigingen uitten en daarenboven goede contacten onderhielden met de politie deed u van deze intimidatiepogingen geen aangifte. In 2006 keerde u naar Libanon terug en verbleef er samen met uw echtgenote A. F. O. C.(...). Vanwege de toenemende politieke spanningen in Libanon keerde u in 2008 naar Venezuela terug. Op 5 juli 2010 werd u op uw thuisadres in Maraqay overvallen. Hierbij werden uw echtgenote en uzelf met een wapen bedreigd en werden geld en juwelen

ontvreemd. Nog dezelfde avond deed u van deze overval aangifte bij de politie van Maraqay. Hierbij gaf u hen te kennen dat u één van uw overvallers herkend had als een politieman. Vervolgens bezochten vier agenten uw thuisadres en gaven aan dat ze in de buurt zouden uitkijken naar de daders. De volgende dag vertrok u samen met uw gezin naar Pueblo Libre om er bij de tante van uw echtgenote te verblijven. Vijf dagen later ontving u een telefoontje waarin een onbekende stelde dat u een mooie vrouw en dochters had. De volgende dag werd u opnieuw opgebeld en werd door een onbekende stem gemeld dat deze wist waar u verbleef. Bij een volgend telefoontje werd u gemeld dat u de mond gesnoerd zou worden. Op 12 juli 2010 gaf u deze bedreigingen en de inbraak in uw woning aan bij de politiedienst "Cuerpo De Investigaciones Cientificas Penales Y Criminalisticas". Omdat u geen vertrouwen stelde in de Venezolaanse autoriteiten verliet u Venezuela op 27 juli 2010. Via België reisde u op 30 juli 2010 naar Libanon. Bij uw aankomst in Libanon werd u er aangehouden omdat B. K.(...) er een klacht tegen u had ingediend wegens het uitgeven van ongedekte cheques. Na vier dagen in het politiekantoor werd u overgebracht naar de Roumie-gevangenis in Beirut. Na een detentieperiode van drieëntwintig dagen werd u op 27 augustus 2010 op borg vrijgelaten. Op 6 september 2010 reisde u naar België en vroeg hier op 8 november 2010 asiel aan. Via een kennis vernam u inmiddels dat de mannen die op 5 juli 2010 uw woning binnenvielen handelden in opdracht van de kredietverstrekkers J. P.(...) en B. G.(...).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Venezuela vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Venezuela ontvluchtte omdat u er op 5 juli 2010 overvallen werd. Nadat u deze feiten aangaf bij de politie ontving u een drietal dreig telefoons. Aangaande deze door u ingeroepen asielmotieven dient te worden vastgesteld dat ze gemeenrechtelijke feiten betreffen die geen verband houden met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot een sociale groep en/of uw politieke overtuiging. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Venezolaanse autoriteiten.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen asielmotieven buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. Uw verklaring dat u in één van de overvallers een politieman herkende wijzigd deze vaststelling niet. Het feit dat de lokale politie ter plekke kwam nadat u deze overval aangaf en hierbij te kennen gaf dat ze in de buurt naar de dader(s) zouden uitkijken (zie gehoorverslag CGVS, p.6), biedt immers aanwijzing dat deze autoriteiten wel degelijk bereid waren op te treden om uw veiligheid te garanderen. Uw bewering dat de lokale politie de kwestie in de doofpot wou steken omdat een politieman betrokken was (zie gehoorverslag CGVS, p.6) betreft speculatie van uwentwege en kan niet weerhouden worden als bewijs van de onwil van deze autoriteiten om tegen uw belagers op treden. Uw verklaring dat de politiedienst "Cuerpo De Investigaciones Cientificas Penales Y Criminalisticas" u beloofde om het gebeurde te onderzoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.6) biedt verdere aanwijzing dat de Venezolaanse autoriteiten bereid waren om op te treden om uw veiligheid te garanderen. Uw verklaring dat u geen vertrouwen stelde in het politieonderzoek omdat corruptie wijdverspreid is in Venezuela (zie gehoorverslag CGVS, p.7), wijzigd deze vaststellingen evenmin.

Vermits u naliert om verder contact op te nemen met de lokale politie en/of met de "Cuerpo De Investigaciones Cientificas Penales Y Criminalisticas" (zie gehoorverslag CGVS, p.6 + p.7) brengt u immers geen aanwijzingen aan die erop duiden dat deze politiediensten nalatig waren.

Wat betreft uw aanhouding in Libanon op 30 juli 2010 dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat de Libanese autoriteiten hierbij van de gangbare politieke en gerechtelijke procedures afweken. U verklaarde dat u aangehouden werd omdat B. G.(...) een klacht tegen u indiende wegens het uitschrijven van ongedekte cheques. Vermits u te kennen gaf dat u deze cheques op twee na effectief uitschreef als waarborg voor het geld dat u in 2006 van B. G.(...) en J. P.(...) leende (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) en aangezien u naliert om het merendeel van dit geleende bedrag terug te betalen (zie gehoorverslag CGVS, p.3) dient te worden vastgesteld dat uw aanhouding door de Libanese autoriteiten kadert in het politieke en gerechtelijke onderzoek naar deze klacht en niet kan aanzien worden als een vervolgingsdaad in de zin van de Vluchtelingenconventie. Vermits u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u bij de verdere politieke en/of gerechtelijke afhandeling van deze klacht omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria disproportionele bestraffing riskeert, dient te worden vastgesteld dat dit door u ingeroepen asielmotief buiten het

toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. Uw verklaring dat B. K.(...) zijn invloed bij de Druzische partij "PSP" aanwendde om de rechter onder druk te zetten wijzigt deze vaststelling niet. U draagt immers geen elementen aan die erop duiden dat de politieke druk op de betreffende rechter zo groot was dat deze u disproportioneel zou bestraffen. Integendeel, het feit dat u op borg werd vrijgelaten en dankzij de tussenkomst van uw advocaat daarenboven bekwam dat u naar het buitenland mocht reizen (zie gehoorverslag CGVS, p.8) wijst erop dat de gangbare gerechtelijke procedures gerespecteerd worden.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vermits u onvoldoende aannemelijk maakt dat de bescherming die u geboden werd ontoereikend is en aangezien u evenmin aannemelijk maakt dat uw belagers de capaciteit en de wil hebben om u op nationaal vlak te vervolgen dient te worden geconcludeerd dat u niet aantoonbaar dat u in het geval van een terugkeer naar Venezuela riskeert om op een onmenselijke of vernederende wijze te worden behandeld zoals omschreven in de wet op de Subsidiaire Bescherming.

De door u neergelegde documenten (uw paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Libanese identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksattest, een scholingsattest, diverse tewerkstellingsattesten, een attest opgesteld door de brandweer betreffende de brand in uw zaak in 2006, een akte van de klacht die u op 12 juli 2010 indiende bij de "Cuerpo De Investigaciones Cientificas Penales Y Criminalisticas", het gerechtelijke dossier van de zaak die tegen u ingespannen werd in Libanon, een bewijs van uw vrijlating onder borg in 2010, kopieën van de ongedekte cheques die u uitgegeven zou hebben, diverse schrijven opgesteld door uw advocaat H. T.(...), verschillende reisdocumenten van uw reizen tussen Libanon en België en reistoestemmingen voor uw echtgenote en uw kinderen) tonen uw identiteit, uw afkomst, uw huwelijk, uw professionele loopbaan en uw reisweg aan, bevestigen dat u in Venezuela een klacht indiende nadat in uw woning ingebroken werd en staven uw bewering dat u in Libanon wegens het uitgeven van ongedekte cheques aangeklaagd werd. Zulks wordt in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven in het verzoekschrift dezelfde zijn als diegene die verzoekers echtgenote aanhaalt (dossier nummer x).

2.2. In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, alsook op een schending van de artikelen 48/2 tot 48/5, 52, § 2, 57/6, 2e lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekers beroepen zich tevens op een schending van de algemene motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) en halen in dit verband verder ook een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel aan.

Verzoekers zijn het niet eens met de concrete motivering van de bestreden beslissingen en volharden dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling. Verzoekers zijn van mening dat de motieven van de bestreden beslissingen feitelijk noch juridisch afdoende zijn, zij volharden in hun asielmotieven en benadrukken dat zij een duidelijk, coherent en geloofwaardig asielrelaas hebben weergegeven. Zij zijn van mening dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische

en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 en artikel 48/5 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) geen toepassing heeft gemaakt van deze artikelen. Verzoekers kunnen de schending van deze artikelen dan ook niet dienstig aanvoeren.

Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet bepaalt de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoeker bepaalt niet nader hoe deze bepaling geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bevat een loutere verwijzing naar de artikelen 48/3 en 48/4. Verzoeker kan de schending van dit artikel dan ook niet dienstig aanvoeren.

Verzoekers klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 7 februari 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Spaans machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekers klagen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.1. Verzoekers geven een uiteenzetting over de bewijslast in asielzaken en verwijzen naar de *Guide des critères* en een nota over de bewijslast van het UNHCR.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève,

geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Hetzelfde geldt voor de nota over de bewijslast van het UNHCR.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2.2. Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met de stelling dat hun vrees voor vervolging geen grond kan uitmaken voor erkenning op basis van het Verdrag van Genève, aangezien hun problemen gemeenschappelijk zijn. Echter, nu blijkt dat één van verzoekers' schuldeisers lid is van de Drurzische Partij PSP, heeft het verhaal een andere wending gekregen, aldus verzoekers. Indien verzoekers zelf lid waren geweest van deze partij, hadden zij in Libanon niet dezelfde problemen gekend als vandaag. Verzoekers menen dan ook dat hun vluchtredenen wel degelijk onder de bepalingen van het Verdrag van Genève vallen.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* verklaarde verzoeker de Venezolaanse en Libanese nationaliteit te bezitten en verzoekster de Venezolaanse nationaliteit (zie gehoorverslag man, p. 2; gehoorverslag vrouw, p. 2). De commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers vrees voor vervolging zowel ten aanzien van Venezuela als ten aanzien van Libanon beoordeeld zou worden, terwijl de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster enkel ten aanzien van Venezuela moet beoordeeld worden.

De Raad meent dat het asielrelaas van verzoekers ten aanzien van Venezuela, hun gemeenschappelijke nationaliteit dient onderzocht te worden.

De Raad meent dat de vaststelling, dat één van de schuldeisers van eerste verzoeker in Libanon tot een welbepaalde politieke partij behoort, van geen belang is bij de beoordeling van de feiten die zich in Venezuela zouden hebben afgespeeld.

De Raad meent dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde feiten, met name het feit dat verzoekers thuis overvallen zijn en na het indienen van een klacht een drietal dreig telefoons ontvangen hebben, zijn gemeenrechtelijk van aard en vallen buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de vervolging zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde gronden.

2.2.3. Verzoekers voeren aan dat het bestaan van corruptie bij politieagenten een gekend probleem is in Venezuela, en dat de overheid zijn onderdanen hiertegen niet kan of wil beschermen. Ter staving van deze bewering citeren verzoekers een aantal passages uit volgende rapporten: (1) "World Organisation Against Torture, *Venezuela: Steadfast in Protest*, Annual Report 2010"; (2) "Amnesty International, *Venezuela: Further Information on Urgent Action 339/09*, AMR/53/008/2010"; (3) "Minorities at Risk, *Venezuela: Chronology for Indigenous People in Venezuela*".

Verzoekers stellen dat de personen die hun huis binnenvielen wel degelijk in opdracht van verzoekers' kredietverstrekkers handelden en verzoekers herkenden één van de overvallers als een politieagent.

De Raad meent dat de stelling van verzoekers dat de personen die hun huis binnenvielen wel degelijk in opdracht van verzoekers' kredietverstrekkers handelden en dat zij één van de overvallers als een politieagent herkenden niet overtuigt.

Verzoekster ontkende tijdens het gehoor uitdrukkelijk dat zij één van de overvallers had herkend (gehoor, p. 3). Verzoeker is vaag in dit verband. Tijdens het gehoor stelt hij als enige nadere beschrijving van de politieman die hij zou herkend hebben: "*Kende de daders niet bij naam, had die wel al gezien*" (gehoorverslag, p. 5) en "*Denkt eerder een reguliere politieman, zag die een keer toen hij op patrouille was*" (gehoorverslag, p. 5). In het proces-verbaal van de klacht die verzoeker neergelegd heeft, is er slechts sprake van onbekende overvallers. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een van de aanvallers een politieman was.

Met betrekking tot de stelling dat de personen die hun huis binnenvielen wel degelijk in opdracht van verzoekers' kredietverstrekkers handelden, is verzoeker eveneens vaag. In antwoord op de vraag hoe hij dit te weten kwam, stelt verzoeker: "*Hij had dit gehoord*" (gehoorverslag, p. 4). De overvallers maakten geen allusie op de niet terugbetaalde lening of zijn kredietverstrekkers (gehoorverslag, p. 5). Hij zou dit verband vernomen hebben na zijn aankomst in België (gehoorverslag, p. 7). Verzoekster stelde dat zij niet wist of er een verband was met de inbraak (p. 4). Verzoekers maken niet aannemelijk dat er een verband is tussen de overval waar zij het slachtoffer van waren en de kredietverstrekkers.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.

In casu werd in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers voor hun problemen beroep konden doen op de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten. Immers, het feit dat de lokale politie ter plekke kwam nadat verzoekers de overval aangaven en hierbij te kennen gaf dat ze in de buurt naar de dader(s) zouden uitkijken (zie gehoorverslag CGVS, p.6), biedt immers aanwijzing dat deze autoriteiten wel degelijk bereid waren op te treden om verzoekers' veiligheid te garanderen. Verzoekers' bewering dat de lokale politie de kwestie in de doofpot wou steken omdat een politieman betrokken was (zie gehoorverslag CGVS, p.6) betreft speculatie in hoofde van verzoekers en kan niet weerhouden worden als bewijs van de onwil van deze autoriteiten om tegen hun belagers op te treden. Verzoekers' verklaring dat de politiedienst "*Cuerpo De Investigaciones Cientificas Penales y Criminalisticas*" hen beloofde om het gebeurde te onderzoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.6) biedt verdere aanwijzing dat de Venezolaanse autoriteiten bereid waren om op te treden om hun veiligheid te garanderen. Verzoekers' verklaringen dat zij geen vertrouwen stelden in het politieonderzoek omdat corruptie wijdverspreid is in Venezuela (zie gehoorverslag CGVS, p.7), wijzigt deze vaststellingen evenmin. Vermits zij nalieten om verder contact op te nemen met de lokale politie en/of met de "*Cuerpo De Investigaciones Cientificas Penales Y Criminalisticas*" (zie gehoorverslag CGVS, p.6 + p.7) brengen zij immers geen aanwijzingen aan die erop duiden dat deze politiediensten nalatig waren. Verzoekers' beweringen dat de lokale politie corrupt is, is voorts niet van die aard om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen. Verweerder benadrukt dat indien verzoeker inderdaad zou zijn

geconfronteerd met de corruptie van de lokale politie, dit nog niet betekent dat hij voor zijn problemen geen beroep had kunnen doen op andere, hogere Venezolaanse autoriteiten.

Verweerder merkt nog op dat een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst daadwerkelijk niet op de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten zouden kunnen rekenen. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond, en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Wat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag ten aanzien van Libanon betreft, meent de Raad dat dit overbodig is daar verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rekening houdend met hun asielrelaas ten aanzien van Venezuela.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS